

vedrørende Bygningers Indretning under Hensyn til at forebygge Indebrænding af Kreaturer, som man fandt det rigtigst at udelade, fordi man mente, at den snarere hørte hjemme i Brandpolitiloven. Da det var nødvendigt, at Justitsministeren fik en Forhandling i Gang med de andre Ministerier, Handels-, Landbrugs-, Indenrigs- og Trafikministeriet, og andre Institutioner, enedes Udvalget om at henstille til Ministeren at foretage disse Forhandlinger og derefter snarest muligt fremsætte Lovforslag for Rigsdagen i Lighed med det, Udvalget var enedes om.

I Fjor havde jeg den Ære at udtale mig om det da foreliggende Lovforslag og gaa ret grundigt ind derpaa, saa det skal jeg ikke gøre i Aar. Jeg skal kun i Korthed sige noget om Lovforslaget, der altsaa her foreligger som et Resultat af Regeringens Stilling til Sagen. Det foreliggende Lovforslag er jo egentlig vort, det vil sige Udvalgets Lovforslag, men det omfatter langt færre Paragraffer, og enkelte Bestemmelser er helt udgaaet, nemlig de, der angik Jagt. De hørte til de Ting, som Udvalget havde de værste Bryderier med at enes om.

§ 1 er den Paragraf i begge Lovforslag, som man maa lægge Hovedvægten paa. I § 1 er samlet næsten alt, hvad der kan henføres under Betegnelserne: Dyrplageri og Mishandling af Dyr, og Paragraffen fastsætter ligeledes Straffen derfor. Efter Udvalgets Lovforslag skulde Straffen endog kunne gaa op til et Aars Forbedringshus, medens Regeringslovforslaget kun har Fængsel og Bøder; disse er imidlertid ret store, nemlig fra 20 til 4,000 Kr. Det kan nok være, at disse Bøder er lovlig høje, baade den laveste og den højeste Bøde, dog det skal jeg ikke udtale mig nærmere om. Bestemmelserne i §§ 2, 3, 4, 6, 7 og 8 fra Lovforslaget i Fjor er egentlig indeholdte i en Paragraf i Regeringslovforslaget, idet dets § 1 omhandler baade Vanrøgt, Mishandling og Mangel paa tilbørlig Omhu for Dyr ved Transport, Sammenstuvning, Slagtning o. s. v., og denne Paragraf indeholder altsaa ogsaa, som sagt, Straffebestemmelserne. Udvalgets Forslag indeholdt i en Række Paragraffer almindelige Forbud mod bestemte Mishandlinger eller utilbørlige Behandlinger af Dyr. Af dem, som har haft denne Sag til Overvejelse, deriblandt Dyr læger og Veterinærraadet, har Dyr lægerne ment, at de, som forvoldte Dyrene Pine ved urigtig Behandling, skulde falde ind under § 1, og dermed har de tænkt paa disse, jeg vil ikke sige selvgjorte Dyr læger, men de Folk, som ofte særligt i tyndt-

befolkede Egne, hvor man har langt til Dyr læger, træder i en Dyr læges Sted og ofte i en snæver Vending kan gøre Fyldst for en Dyr læge endda mange Gange ret tilfredsstillende.

I § 2 staar der, at samme Straf ifalder de, der foretager Kupering, altsaa Afhugning af Hestens Hale. Hele Udvalget var enigt om, at Kupering burde forbydes; vi havde endog en Bestemmelse, der forbød Brugen af Heste, der var undergaaet denne Operation, men den findes altsaa ikke her, og jeg kan nok indse, at det maaske nok kunde være vanskeligt at føre en saadan Bestemmelse igennem i det praktiske Liv. I samme Paragraf nævnes Kastration baade af Heste og af andre Husdyr. Ligesom i Udvalgets Forslag fra i Fjor er der her foreskrevet, at Kastration af Heste skal ske under Bedøvelse. Derimod var der i Forslaget fra i Fjor ikke omtalt andre Husdyr, men her kom igen Dyr lægerne og mente, at Kastration af disse skulde foretages enten af Dyr læge eller af dertil autoriserede Personer, nemlig, som den højtærede Justitsminister forleden Dag sagde, dem, der almindeligt kaldes Svinesnidere. Der er egentlig ingen Institution af dette Navn, men hjemme paa Landet er det, om ikke alle saa dog de allerfleste, der kan kastrere Kalve og Grise. Det sker sjældent med Kalve, eftersom Dyrene er let afsættelige alligevel, idet de i Regelen ikke lever længe, men bliver fedet og slagtet ret hurtigt. Jeg er vis paa, at vi ikke kan gaa ind paa denne Bestemmelse, vi modsatte os den i Fjor. Smaafolk har nu om Stunder ofte Grisesøer; er der imellem Grisene en 2—3 Orner og skal de hente Dyr læge hver Gang en saadan skal kastreres, bliver det en Ulejlighed og Bekostning, som ikke kan tilraades. Det maatte da ogsaa nærmere angives, hvem disse autoriserede Personer er, for ifølge vor Lovgivning er der vist ingen, der er berettiget til at foretage en saadan Operation.

§ 3 svarer til § 5 i Udvalgets Forslag; den angaar Dyr lægernes Pligt til, naar de skønner, at et Dyr ikke kan leve, at tilraade at lade det slaa ned, og det bestemmes, at „Vedtagelser i Forsikringskontrakter, hvorefter der opstilles særlige Regler om Ydelse af Erstatning, naar Dyret dræbes i Henhold til foranstaaende Bestemmelser, er ikke forpligtende for den forsikrede.“ Det er blevet udtalt, vistnok af Dyr lægerne, at denne Udtrykksmaade ikke er tilfredsstillende, men bør klargøres. Jeg tror ogsaa, at denne Bestemmelse er utydelig. Bestemmelsen i § 5 medfører, at Ministeriet